

EMMA DAVIES

*Valguse
poole*

Originaali tiitel:
Emma Davies
Letting In Light
2016

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori välja mõeldud või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Lisa Horton

Text copyright © 2016 Emma Davies. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E01375120
ISBN 978-9949-82-544-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Minu kolmele toredale lapsele,
kes tuletavad mulle iga päev meelde,
miks me lapsi sünnitame, ja minu imelisele abikaasale,
kes läheb vooluga kaasa ning laseb mitmes mõttes
ka minul vooluga kaasa minna.
Väljamõeldud kangelased on suurepärased, aga tõelisi kangelasi,
nagu minu omad, on palju keerulisem leida.*

PROLOOG

Ellie ei saanudki seda kunagi teada, aga tõenäoliselt päästis tema elu hobukastanimuna. Igal muul ajal oleks Will McLennan sõitnud Fordhami talu juures viimasesse kurvi kiirusega viiskümmend kilomeetrit tunnis, ent nähes keset teed väikest pruuni munakest, läks tema mõte uitama ning ta tõstis endalegi märkamatult jala gaasipedaalilt, mis tähendab, et ta võttis kurvi kiirusega nelikümmend kilomeetrit tunnis. Tänu sellele jõudis ta oma Land Roveri peatada enne, kui oleks otsa sõitnud juba poolenisti kraavis olevale autole.

„Raisk.“

Will väljus oma autost ja jooksis kähku teise auto juurde.

See oli mööda kaldanõlva viltu alla libisenud. Ilmselt oli see sõitnud tema suunas ja kaldunud risti üle tee, veeremata õnneks alla, vaid jäänud seisma nii, et juhiuks oli allpool. Kui nõlv oleks olnud järsem, oleks auto olnud katuse peal. Will heitis korra pilgu oma saabastele ja hüppas kraavi, maandudes pahkludeni mudasesse vette. Autos viibijal vedas kuratlikult: kaks nädalat tagasi oli see ala olnud vee all. Hetkeks läbis Willi värin.

Ta toetas ühe käe auto katusele ja kükitas, püüdes mitte tagumikuga vette sattuda. Küljeakna klaas oli purunenud, osaliselt eest kukkunud ja Will tõmbas ülejäänud tükid välja, nii et need kõliseses vette pudenesid. Rooli peale oli vajunud inimene ja Will pidi väga

sügavalt hinge tõmbama enne, kui käe sirutas ja kergelt teise õlga puudutas.

Ta püsis selles asendis, püüdes hingeldades adrenaliinitulva taanduma sundida. Mobiiltelefon vibreeris nõudlikult taskus reie vastas. Ta eiras seda, nagu täna juba mitu korda varemgi. Ta teadis, et see on Caroline, aga vähemalt praegu oli tal hea ettekääne, miks mitte vastata. Will keskendus juhile, mõeldes ainult sellele, mida järgmisena teha.

Tema kõrval kõlas vaikne ohe ja ta tundis sinise jaki all õlalihaseid liikumas, millele järgnes kohe ka nõksatus, kui kerkis seesama õlg ning seejärel ka kastanpruunide juustega pea. Kostis oigamine ja välja hingamine.

„Issand jumal,“ ütles naisehäl.

„Tere,“ vastas Will lihtsalt.

Jälle ohe. „Kui sa pole parameedik, olen ma suures jamas.“

„Minu nimi on Will.“

„Parameedik Will?“

Selle peale mees naeratas. „Ei, lihtsalt Will.“

„Olgu, Will. Äkki peaksid kiirabi kutsuma? Mu käsi on kohutavalt valus.“

„Raisk. Jumaluke, muidugi. Mul on mobiil... vaata... Vabandust... ma pean end sirgu ajama. Kas saad korra oodata?“

Will valis numbri ja ootas.

Kui kõne oli võetud, kummardus ta taas akna juurde. „Tulen kohe tagasi. Ära liiguta, eks?“

„Ma ei lähe kuhugi.“

„Jajah. Ei, ma mõtlesin „ära liiguta“, see tähendab... tead küll... ei tohi ennast liigutada, juhul kui sul on pea- või kaelavigastus.“

„Praegu ei tahagi ma end eriti liigutada.“

Will ronis nõlvast üles ja jooksis auto juurde, avas tagumise ukse ja sobras oma asjades. Kõige all oli võrkkott hädaabivarustusega, mida ta polnud kordagi varem pidanud kasutama. Ta võttis sealt metallist ohukolmnurga ja jooksis tagasi kurvi juurde, kohta, kus tee oli sirge, ning pani kolmnurga tee. Vähemalt ei sõida järgmine auto tema omale otsa.

Hetk hiljem oli ta tagasi kraavis ja kükitas taas. „Hei, ma olen tagasi. Ära muretse, kiirabi on teel. Kaua neil aega ei lähe ja mina püsin sinu juures. Ütle, kus sul valus on. Kas ma võin katsuda?“

„Olgu,“ pigistas naine läbi hammaste. „Aga kas saaksid enne minu heaks midagi teha? Ma ei tunne oma jalgu, nii et kas saaksid vaadata, mis toimub, ja kui neid enam pole, siis valeta ja ütle, et kõik on korras.“

Will puges ülakehaga aknast sisse, pani käe naise õlale ja ajas sõrmed laiali, et käsi oleks suurem, rahustavam. „Kõik on hästi,“ ütles ta. „Oleme siiski umbes kolmekümne sentimeetri sügavuses vees ja see vesi on jääkülmal. Loodan, et asi ongi selles.“

„Olgu, see sobib,“ sosistas naine.

Will vaikis hetke ja kohendas jalgade asendit, et teha lõpp meeletule valule säärelihastes. Kui asend oli parem, kummardus ta uuesti autosse. „Meid pole korralikult tutvustatud, ega? Aga ma ei näe su nägu... kas tohib, kui ma... juuksed eest lükkan.“ Ta püüdis naise vasekarva juukseid ettevaatlikult kõrvale lükata.

„Pead need kuklal kinni siduma,“ ütles naine. „Usu mind, see on ainus võimalus. Haara need pihku, lükka kuklale ja seo kokku, nagu nõõriotsad.“ Will tegi, nagu kästud.

„Täna,“ sosistas naine. „Nii on palju parem.“

Will ei näinud tema nägu ikkagi korralikult, sest naine oli ettepoole kaldu, aga kahvatu nahk ja haprad näojooned olid aimatavad. Naine pööras veidi pead ja sisistas teravalt: „Issand, kui valus.“

„Ära liiguta. Sa pead paigal püsima. Arvan, et su kael sai viga.“

„Tõesti?“ tähendas naine sapiselt. „Tegelikult usun, et asi on rangluus... ja kaeluus. Kuulsin, kui midagi pröksatas, aga see võis ka auto olla... või siis mina...“ Naise hääl kustus ja õlad hakkasid vappuma. „Anna andeks. Ma olen väga ebaviisakas. Ma ei tea, mis mul viga on.“

Will puudutas tema põske. „Jäta... see teeb ainult veel rohkem haiget. Kõik saab korda, ma luban. Vannun jumala nimel, et su jalad ei ole allavoolu ujunud. On sul veel kuskilt valus?“ küsis ta, kiikas autosse ning libistas käe naise õlga ja kätt mööda allapoole.

„Ei. Ma ei tea. Aitäh sulle... sa oled väga lahke. Sa istud ilmselt kraavis, see ei saa olla väga mõnus. Võid ära minna. Ilmselt ongi sul vaja kusagil mujal olla.“

Will mõtles kõikidele neile asjadele, mida ta võiks teha ja peaks tegema. Caroline on kindlasti maruvihane. Päeva jooksul oli ta saanud terve rea sõnumeid, mis andsid mõista, et naine üritab teda õhtul uuesti rääkima panna, aga nüüd jääb ta kojuminekuga hilja peale, mis tähendas, et hilja peale jääb ka kõik muu. Jalalihased pakitsesid ebamugavalt ja tugevamini ning Will teadis, et hiljem poleks tal isegi mitte tülitsemise meeleolu, rääkimata millestki muust. Vahet sel muidugi poleks.

„Ei, ma ei pea kuskile minema,“ vastas ta kergel toonil. „Jään sinu juurde. Võib-olla hakkab sulle varsti oma elulugu jutustama, nagu filmides tehakse, et sa teadvust ei kaotaks.“

„Võiksid, aga su elulugu võib olla väga igav. Kas sa tahaksid riskida, et ma *selle* pärast teadvuse kaotaksin?“

„Õige küll,“ nõustus Will. „Aga võiksin seda pisut ilustada, mõned asjad välja mõelda. Ehkki tegelikult olen ma kindel, et sa pole kunagi varem kohtunud Barnsley mõõganeelajaga, eriti sellisega, kes põgenes tsirkusest.“

„Valetad. Sul pole Yorkshire'i aktsenti.“

„Käisin nooremana kõnekursustel, juhuks kui mõõganeelamisest asja poleks saanud ja ma oleksin pidanud minema advokaadiks õppima.“

Naine naeris. „Oled sa advokaat?“

„Ei, valetasin ka selle kohta. Ma olen õpetaja.“

„Mulle meeldis rohkem, kui sa olid mõõganeelaja.“

„Mulle ka.“ Will vaikis ja kuulatas. Nõrk sireen muutus järk-järgult valjemaks. „Püsi nüüd kenasti paigal.“

Will avas kodu tagaukse alles kolm tundi hiljem, paludes taevast, et Caroline kõõgis ei ootaks. Ta vajas veidi aega kohanemiseks, et seedida seda, mis täna oli juhtunud, ja mõtteid, mis teda seoses sellega koduteel olid piiranud. Naise väljasaamiseks oli auto katus tulnud ära lõigata.

Will oli püsinud naise juures, hoidnud tema kaela paigal ning püüdnud teda lõhna ja müra keskel rahulikuna hoida, kui tuletõrjujad teda ümbritsevat metallkarpi avasid. Willil kumisesid kõrvad ikka veel. Naisega oli korras – käsi oli hoobi saanud, jalad olid terved. Ta naeratas – asi võinuks olla palju hullem.

Caroline tuli tema poole, käed laiali, ja pomises hellitussõnu. *Vae-seke, milline hirmus õhtu sul oli, kas kõik on korras?* Will nägi vaid noore naise nägu, mis oli kahvatu ja kurnatud, ent siiski ilus, kui naine kiirabiautos kanderaamil lamas ja käe sirutas, et mehe sõrmedest kinni võtta.

„Mina olen Ellie,“ oli ta öelnud. „Tänan sind, Will, tänan sind.“

„Võta heaks,“ oli Will vastanud.

ESIMENE PEATÜKK

Aasta hiljem – september

Jane teab, et ma olen täna närviline. Ta lasi koguni abikaasal lapsed kooli viia, et saaks mu koolituskeskusesse sõidutada, ja seda ei teeks ta niisama heast peast. Jack on kirjanik ning hommikud on tal tavaliselt kõige loominguilisemad, ning tema ja Jane on kaks minu lemmik-inimest terves maailmas.

Ma ei tahtnud Jane'i pakkumisest keelduda, aga pidin seda tegema. Olen viimasel ajal püüdnud elada „edasiliikumise“ vaimus, ehkki see on keeruline, aga praegu ise roolis istudes hakkab oma heade kavatsustega tehtud otsust kahetsema, sest tunnen ärevust tekkimas ja kardan, kui tõsiseks see võib muutuda. Olen pärast õnnetust sõitnud seda teed kaks korda ja tean mõistusega võttes, et võimalus, et samas kohas uuesti õnnetus juhtuks, on olematu, aga kõhklused on jäänud ja ma ei saa nende eest peitu pageda.

Olen jälle tobe, kirun endamisi, mis ei aita ju sugugi, ning lisan selle mõtetes nimekirja nendest asjadest, mis mulle enda juures ei meeldi ja mida ma kavatsen muuta. Kummaline on see, et mul pole täna mingit probleemi öelda „kuradi raibe“, ehkki oma kuueaastast suhet Robbiega lõpetades ei öelnud ma peaaegu mitte midagi. Jumala eest, ma olen kolmekümne nelja aastane ja inglise keele õpetaja, tavaliselt olen häirivalt jutukas, aga sel ühel korral – ainsal korral –, kui oleksin tahtnud

kellegi sõnadega läbi torgata, läbistada tema naha ja mürgi tema sisse-
musse suruda, ei osanud ma mitte midagi öelda.

Elan päeva üle ning olen jõudnud Jane'i majast paari-kolme kilo-
meetri kaugusele, kui taban end mõttelt, et inimeste seas polegi nii
hirmus olla, kui ma kartsin. Ma ei usu, et häbistasin ennast, aga kes
teab. Pärast seda, milles Robbie mind süüdistas, ei oska ma enam olla
mina ise, ilma et peaksin selle peale mõtlema. Ma ei teagi, kas vabanen
kunagi tundest, et ma teesklen, et jälgin ennast kõrvalt ja analüüsin
kõike, mida teen. See on kohutavalt väsitav, kui kogu aeg pead nii-
moodi mõtlema, ja arvan, et see tunne ei saa kestma jääda ning plahva-
tab kunagi nagu surev täht. Mis minust siis saab, kui see juhtub, pole
teada.

Leppisin ammu enda puhul paljude asjadega: mu silmad on rohe-
lised, mitte sinised, mu porgandikarva juuksed on krussis, olenemata
sellest, mida ma ette võtta üritan, ja et mul peaaegu ei ole puusi ega ka
rindu. Need väikesed asjad on mind aeg-ajalt häirinud, aga suuremaks
saades taipasin, et inimesena need mind ei muuda. Saan nüüd aru, et
ma polegi kunagi õieti mõelnud, kes ma olen – olin lihtsalt mina.